

(Δεν) φταίει (μόνο) ο Ανδρέας

Του Νίκου Χρυσολωρά

Η αποστροφή του κ. Μάκη Βορίδη ότι «για την καταστροφή του τόπου ευθύνονται οι επιλογές του Ανδρέα Παπανδρέου» εύλογα προκάλεσε αντιδράσεις στο ΠΑΣΟΚ. Ωστόσο, οι περισσότερες απαντήσεις που διάβασα δεν αναφέρονται τόσο στην ουσία του επιχειρήματος, που διατυπώθηκε στο συνέδριο της Ν.Δ., αλλά στο παντελώς άσχετο ζήτημα του πολιτικού παρελθόντος του κ. Βορίδη. Αλλά λόγια ν' αγαπιόμαστε δηλαδή...

Για να επικεντρωθούμε λοιπόν στο προκείμενο: στην καλύτερη περίπτωση η διαπίστωση του κ. Βορίδη είναι εσφαλμένη, στη χειρότερη έγινε εκ του πονηρού. Ας ξεκινήσουμε με ορισμένες ιστορικές λεπτομέρειες. Πρώτον, η πολιτική του κ. Παπανδρέου δεν ήταν ενιαία καθ' όλη τη διάρκεια των πρωθυπουργικών του θητειών, αλλά αλλοπρόσαστη. Τη δεκαετία του

'80, οι επεκτατικές περιόδους διακόπτονταν από διαστήματα προσαρμογής, τα οποία στη συνέχεια έδιναν τη θέση τους σε νέες εξάρσεις «κείνσιανισμού με αναβολικά». Στο τέλος της πολιτικής σταδιοδρομίας του κ. Παπανδρέου, η οικονομική πολιτική του ΠΑΣΟΚ του 1993 απείχε παρασάγγας από την αντίστοιχη του 1981. Υπουργός Οικονομικών του Παπανδρέου ήταν ο κ. Αλέκος Παπαδόπουλος, υπουργός Οικονομικών και ο Δημήτρης Τσοβόλας. Οι αλλαγές αυτές δεν ήταν άσχετες με τις συζητήσεις που γίνονταν στη Δύση εκείνη την περίοδο για τον ρόλο του κράτους στην αγορά (ανάλογες παλινωδίες είχαμε και στην Ευρώπη) και τις δραματικές γεωπολιτικές εξελίξεις σε παγκόσμιο επίπεδο.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα με την οικονομική πολιτική που ακολούθησαν οι πρώτες κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ δεν ήταν

τα δημοσιονομικά τους αποτελέσματα, αλλά ότι απέτυχαν στον στόχο τους. Παρά τις αλλεπάλληλες υποτιμήσεις και τις ανεξέλεγκτες αυξήσεις, ο μέσος ρυθμός μεγέθυνσης της οικονομίας τη δεκαετία του '80 ήταν 0,75% του ΑΕΠ, μικρότερος δηλαδή των ρυθμών ανάπτυξης που επιτεύχθηκαν

δαπανών και ανάπτυξης δεν είναι μόνο ο Παπανδρέου στη νεοελληνική Ιστορία. Κάποιοι θα πρέπει να υπενθυμίσουν στον κ. Βορίδη ότι ο Κώστας Καραμανλής, μεταξύ άλλων, τίναξε στον αέρα τα δημόσια ταμεία, καταφέροντας ταυτόχρονα να βυθίσει την οικονομία σε ύφεση. Οι αιτίες εναντίον του Α.

φοιτητικές παρατάξεις, από την εξωκοινοβουλευτική Αριστερά μέχρι και τη ΔΑΠ. Όσο για τον συνδικαλισμό; Να θυμίσω ότι ο νεοδημοκράτης κ. Θύμιος Λυμπερόπουλος έχει εκφράσει εξίσου ακραίες θέσεις με τον πασόκο κ. Νίκο Φωτόπουλο. Ακόμη και η επίσημη Ν.Δ. ως αντιπολίτευση είχε εξίσου μαξιμαλιστικά αιτήματα με το ΠΑΣΟΚ ως αντιπολίτευση. Και τέλος, στο θέμα της ανομίας, αν δεν με απατά η μνήμη μου, ο κ. Βορίδης υποστήριξε με σθένος, όπως ο ΣΥΡΙΖΑ, το πρόσφατο αντάρτικο των κατοίκων της Κερατέας εναντίον της συνταγματικής πολιτείας και των οργάνων της.

Με λίγα λόγια, παρά τα αδιαιρέτητα λάθη του Ανδρέα Παπανδρέου, η αναγωγή του σε αποκλειστικό υπεύθυνο της καταστροφής είναι μια βολική δικαιολογία για την πολιτική μας τάξη, γενικότερα, και για τη Ν.Δ. ειδικότερα. Ούτε ο

«εκτροχιασμός της χώρας ξεκίνησε το '81» όπως είπε ο κ. Αδωνις Γεωργιάδης. Από τα 190 χρόνια της νεότερης ελληνικής Ιστορίας, έχουμε περάσει τα μισά περίπου σε διαφόρων ειδών διενέξεις με τους ξένους δανειστές μας και έχουμε χρεοκοπήσει επισήμως ουκ ολίγες φορές. Ημασταν ανέκαθεν μια κατακερματισμένη κοινωνία που έβλεπε το κράτος ως λάφυρο και τα δημόσια ταμεία ως αγελάδα προς άρμεγμα. Δεν θέλαμε ποτέ να ζήσουμε μαζί ο ένας με τον άλλον, αλλά ο ένας εις βάρος του άλλου, χωρισμένοι σε αρματολίκια. Εθισμένοι στον λαϊκισμό και τη συνωμοσιολογία από την προεπαναστατική περίοδο, ουδέποτε παραδεχθήκαμε τις προσωπικές και συλλογικές μας ευθύνες για την κατάσταση της χώρας. Και σήμερα το πληρώνουμε, όπως πολλές φορές στο παρελθόν, χωρίς βέβαια ποτέ να συνειπτούμε.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

από τα μέσα της δεκαετίας του 1990 κι έπειτα, όταν η Ελλάδα ακολουθούσε περιοριστική πολιτική «σκληρής δραχμής». Το γεγονός αυτό αποδεικνύει περίτρανα ότι η νηπιακή θέση «ξοδεύουμε δημόσιο χρήμα, έρχεται ανάπτυξη» είναι μια απίστευτη μπαρούφα.

Και σε αυτήν την περίπτωση, όμως, υπόλογος για το συγκεκριμένο λάθος της απλοϊκής διασύνδεσης μεταξύ κρατικών

Παπανδρέου δεν περιορίζονται, υποθέτω, στην οικονομική του πολιτική. Τα προνόμια που έδωσε στους συνδικαλιστές, αλλά και πρωτοβουλίες όπως ο περίφημος νόμος-πλαίσιο για τα ΑΕΙ, αποδείχθηκαν εξίσου καταστροφικές κινήσεις. Ωστόσο ο κ. Βορίδης πέρασε από το ελληνικό πανεπιστήμιο, οπότε θα θυμάται ότι στη διάλυσή του συνετέλεσαν -σε ασαφή συνεργασία- όλες οι

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Η Υγεία στο απόσπασμα

Τα νοσοκομεία δεν θα κλείσουν για να κλείσουν, αλλά θα επιδιωχθεί η όσο το δυνατόν καλύτερη αξιοποίηση των δομών τους, δήλωσε σιβυλλικά ο υπουργός Υγείας, Αδωνις Γεωργιάδης, επιβεβαιώνοντας ότι στην πολιτική και τη ζωή όλα μπορούν να έχουν την ανάγνωση και την ερμηνεία που θέλεις. Ακόμη κι αν αυτή απέχει κατά πολύ από την πραγματικότητα.

Στην ίδια ακριβώς λογική, οι μαζικές απολύσεις των δημοσίων υπαλλήλων μεταφράζονται αυθαιρέτως σε διαθεσιμότητα ή κινητικότητα, το λουκέτο και το «μαύρο» της ΕΡΤ αποδίδεται με τον εξευγενισμένο και άχρωμο όρο «μεταρρύθμιση», το κλείσιμο σχολείων, ΑΕΙ και νοσοκομείων χαρακτηρίζεται «εξορθολογισμός κρατικών δαπανών»!

Κάπως έτσι σκέφτονται άλλωστε και όλοι οι θιασώτες της μνημονιακής λαί-

λαπας που πλήττει τον τόπο. Δεν πά' να λένε οι ίδιοι οι εμπνευστές των προγραμμάτων λιτότητας ότι κάναμε λάθος, ότι υποτιμήσαμε την ύφεση; Εκεί αυτοί. Ακολουθούν με προσήλωσιν ένα παταγωδώς αποτυχημένο πρόγραμμα. Τρόικα και υπουργός Υγείας υπεραμύνονται με πάθος ενός σχεδίου που οδηγεί τη δημόσια υγεία των Ελλήνων πολιτών στον Καιάδα, μαζί με τα όποια ελάχιστα ακόμη υπολείμματα κοινωνικού κράτους. Για να προσαρμοστεί στις απαιτήσεις των δανειστών, ο νέος υπουργός είναι διατεθειμένος να αποδεχθεί εκ προοιμίου τα πάντα. Με πρόσχημα τις έκτακτες συνθήκες, κλείνει νοσοκομεία που εξυπηρετούν εκατοντάδες χιλιάδες πολίτες. Ετοιμάζει δραστηριότητες περικοπές στις δαπάνες για διαγνωστικές εξετάσεις των ασφαλισμένων. Δεν αποκλείεται να δεχθεί πλαφόν στη συνταγογράφηση

φαρμάκων, για να περιστείλει τα έξοδα του ΕΟΠΥΥ, η τρύπα του οποίου στα έσοδα υπερβαίνει τα 2,5 δισ. ευρώ.

Η ιστορία της Υγείας αναδεικνύει πάντως με τον πιο πικρό τρόπο τα διέξοδα των πολιτικών λιτότητας, σε μία οικονομία πρωτοφανούς ύφεσης και ανεργίας. Η έλλειψη πόρων των ασφαλιστικών ταμείων μεγαλώνει τα ελλείμματά τους, τα οποία, σε συνδυασμό με την ελλιπή κρατική χρηματοδότηση, οδηγούν εξ ανάγκης σε ακόμη μεγαλύτερο περιορισμό ασφαλιστικών καλύψεων και ιατροφαρμακευτικών παροχών. Ενας φαύλος κύκλος σε όλο του το μεγαλείο. Με θύματα, όπως συνήθως, τα πιο ασθενή κοινωνικά τμήματα του πληθυσμού. Τα οποία είναι αυτά που πλήττονται κυρίως από τη νεοφιλελεύθερη ατζέντα τρόικας-κυβέρνησης. Το «success story» είναι, δυστυχώς, ακόμη στην αρχή.

Η ΑΥΓΗ

Εθνικόφρων νεοφιλελευθερισμός

Με αναχρονιστικά στερεότυπα που παραπέμπουν στην αμερικανική ακροδεξιά ή στο κεμαλικό κατεστημένο απευθύνθηκε ο Σαμαράς στο συνέδριο της Ν.Δ. Προσπάθησε να εξαφανίσει επικοινωνιακά τις κοινωνικές πληγές που έχει προκαλέσει η πολιτική του και θυμήθηκε «τη σημαία, που δεν είναι πανί, είναι σύμβολο ιερό, σύμβολο πατρίδος».

Είναι συνηθισμένο φαινόμενο οι αυταρχικές εξουσίες να επιχειρούν να καλυφθούν πίσω από την πατριδοκαπηλία. Με την ανεργία να καλπάζει στο 30%, τους φτωχούς να πλησιάζουν τα 3 εκατομμύρια πολίτες, τα εισοδήματα να γκρεμίζονται, τη δημόσια περιουσία να «βγαίνει στο σφυρί», τη δημοκρατία να μετατρέπεται σε «πουκάμισο αδειανό», την κοινωνία να ζει ολοένα και βαθύτερα μέσα στη μελαγχολία και την απόγνωση, οι κορώνες του Σαμαρά δεν ξεγελούν κανέναν. Ούτε η απριλιανής κοπή εθνεγερτήρια «ημερήσια διαταγή» του φοβίζει πια κανέναν.

Η Ν.Δ. του Σαμαρά πηγαίνει δεξιάτερα, καταντά υβριδικό νεοφιλελευθερισμού και εθνικοφροσύνης. Η στρατηγική επιλογή της λιτότητας ακυρώνει τον πολιτικό φιλελευθερισμό και ανάγει τον οικονομικό φιλελευθερισμό, δηλαδή την αποθώωση των αγορών, σε οργανώτρια ιδέα της κοινωνίας. Το κράτος εκτάκτου ανάγκης υποκαθιστά ολοένα και περισσότερο το Κράτος Δικαίου και η ελαχιστοποίηση των όρων αναπαραγωγής της κοινωνίας υποκαθιστά το Κράτος Πρόνοιας.

Υπάρχει, όμως, η ξεροκέφαλη πραγματικότητα, την οποία ο Σαμαράς σπεύδει να ξορκίσει. «Ξεπεράστηκε η αντίθεση Μνημόνιο - αντιμνημόνιο» αποφαινεται ο πρωθυπουργός και επιμένει ότι έρχεται η ευημερία με τα πρωτογενή πλεονάσματα. Αποφεύγει, ωστόσο, να εξηγήσει πώς θα επιτευχθούν πρωτογενή πλεονάσματα μέσα σε μια οικονομία παρατεταμένης ύφεσης και κρίσης. Με κλειστά σχολεία και νοσοκομεία, με περικοπές στις συντάξεις, με ουρές για φάρμακα, με διάλυση του Δημοσίου; Αυτά ακριβώς απαιτεί η τρόικα, που από χτες βρίσκεται στην Αθήνα. Συνεπαρμένος από τον «πατριωτικό» οίστρο του, ο Σαμαράς ξέχασε να μας πει οτιδήποτε γι' αυτά.

Ας μην τον αδικούμε όμως! Μας προειδοποίησε ότι τώρα νιώθει απελευθερωμένος! Θα πολιτευθεί, λέει, «με βάση όλα εκείνα που τα νιώσαμε αλλά δεν τολμούσαμε να τα πούμε»! Δεκαετίες κυβερνά η Ν.Δ., αλλά αποκαλύπτεται τώρα... καταπιεσμένη! Το βαθύτερο μήνυμα αυτής της ψυχαναλυτικής περφόρμανς είναι ότι η Ν.Δ. Σαμαρά ασφυκτιά μέσα στο δημοκρατικό πλαίσιο και θεωρεί προϋπόθεση για τη «Νέα Ελλάδα» το ξήλωμα των μεταπολιτευτικών κατακτήσεων. Είναι φυσικό ο Σαμαράς να αντιλαμβάνεται ότι κύριος αντίπαλός του σε αυτή την αντιδημοκρατική καταράκη είναι η ευρύτερη Αριστερά, ο ΣΥΡΙΖΑ. Γι' αυτό και τον στοχοποιεί, ενώ καϊδεύει την Ακροδεξιά.

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Οι ναζί θέλουν απολύσεις και είλωτες

Απολύσεις στο Δημόσιο και σκληρότερες συνθήκες εργασίας στον ιδιωτικό τομέα ζητούν συνεχώς οι νεοναζί της Χρυσής Αυγής, ρίχνοντας νερό στο μύλο κυβέρνησης, ΕΕ, τρόικας, μακρύ χέρι του συστήματος ενάντια στους εργαζόμενους, τους οποίους ωθούν στον Καιάδα της ανεργίας και της δουλειάς δίχως δικαιώματα, προκειμένου τα μονοπώλια να περάσουν αλώβητα την κρίση τους σε βάρος του λαού.

Σε ανάρτηση στην ιστοσελίδα τους κραυγάζουν για «Απόλυση των golden-

boys και όσων προσελήφθησαν παράνομα σε μη παραγωγικές θέσεις του Δημοσίου». Πίσω από το φτηνό λαϊκισμό των εν Ελλάδι νεοναζί κρύβεται ο στόχος τους για χιλιάδες απολύσεις στο Δημόσιο, σε μια σειρά διοικητικές θέσεις και σε υπηρεσίες πρώτης γραμμής (όπως Παιδεία, Υγεία, Αμυνα) που εύκολα μπορεί να χαρακτηριστούν «μη παραγωγικές» από τον όποιο τρούικανό - αφεντικό των νεοναζί.

Ταυτόχρονα φωνάζουν για «Επιστροφή στην πρωτογενή παραγωγή και επιδότηση της πραγματικής εργασίας (και

όχι της ανεργίας και της αργομισθίας)» παπαγαλίζοντας ουσιαστικά τη συστημική προπαγάνδα που παρουσιάζει τους Έλληνες, έναν σκληρά εργαζόμενο λαό (στα χωράφια και τα εργοστάσια, στα ξενοδοχεία και τις βιοτεχνίες), τάχα να «κοπροσκυλιάζουν» τρώγοντας τα παχυλά (!) επιδόματα ανεργίας και τις επιδοτήσεις από... τα Ευρώπια.

Εχθροί του εργάτη οι νεοναζί, δε γνωρίζουν όριο στην ψευδολογία, αρκεί αυτή να εξυπηρετεί τα αφεντικά τους, το μεγάλο κεφάλαιο, τα μονοπώλια.